

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗ

Πῶς αἰτήσεις δεκτὴ ὑπὸ ἰδιαι-
τέρων συμφωνιών.

Αιτήσεις ἀπευθύνεται :
Ἐφημ. « Ἀνάστασις » Ἀργοστόλιον.

Συρτάκτης
Μ. Σ. ΑΝΤΥΠΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἔτος . . Δραχ. 10.
Ἀλλοδαπῆς Φραγ. 10.
Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον.

ΣΙΜΕΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΑΙ.

Οὗτος εἶνε ὁ τίτλος μας καὶ διὰ τοῦτο καυχώμεθα !
Ζητοῦμεν Ἐπαναστασιν ἰδεῶν, Ἐπαναστασιν αἰ-
σθημάτων, Παγκόσμιον Ἐπαναστασιν Διοικητικῆν καὶ
Πολιτικῆν καὶ Θρησκευτικῆν Συστήματος !

Θέλουμεν δηλαδὴ νὰ ἐπαναστατήσῃ ὁ ἐργάτης κατὰ
τοῦ Κηφήνος, ὁ Χωρικός κατὰ τοῦ Ἀφέντου, ὁ δοῦ-
λος κατὰ τοῦ Κυρίου :

— Ὁ Γενναῖος Στρατιώτης κατὰ τοῦ διεσθαρμένου
Ἀξιοματικοῦ, ὁ αἰσθηματίας Ἀξιοματικός κατὰ τοῦ
Φαύλου Στρατηγού.

— Ὁ ἔντιμος πολίτης κατὰ τοῦ δημοκόπου Βου-
λευτοῦ, ὁ θαρραλέος Βουλευτής κατὰ τοῦ λαοπλάνου
Κυβερνήτου, ὁ τολμηρὸς Κυβερνήτης κατὰ τοῦ Δει-
σιδαίμονος Καθεστώτος καὶ τοῦ Κληρονομικοῦ Ἀρ-
χοντος !

— Ὁ Καλὸς καὶ Ἀπλὸς Ἱερεὺς κατὰ τοῦ Χρυσο-
φόρου καὶ ὑλόφρονος Ἀρχιερέως, ὁ Ἰδεώδης καὶ Εὐαγ-
γελικός Ἀρχιερεὺς κατὰ τοῦ δεισιδαίμονος καὶ συμφε-
ροντολογικοῦ θρησκευτικοῦ Καθεστώτος.

Καὶ εἰς τὴν ἀτελεῖ ταύτην Ἐπαναστασιν, ἀρκού-
μεθα πρὸς τὸ παρὸν πιστεύοντες ὅτι, τὸ ἐξ αὐτῆς μέλ-
λον νὰ προκύψῃ Καθεστὸς θὰ ἴηται, ὁ Σωτὴρ Μοχλὸς
ἔστις θὰ ἐπιφέρῃ τὴν καθολικὴν καὶ τελείαν ἘΠανά-
στασιν, ἥτις ἀρ' ἐνός θὰ ἐπιβάλῃ.

— Τὴν Καθαίρεσιν τῶν Βασιλέων,

— Τὴν Ἐξαφάνισιν τῶν Πλουσίων,

— Τὴν Καταδάφισιν τῶν Στρατιῶνων καὶ τῶν
Ναυστάθμων,

— Τὸν Στανὸν εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς,

— Τὴν Κατάρρησιν τῶν Κοινωνικῶν Τάξεων καὶ
τὴν Ἐξαφάνισιν τῆς Ἀργείας :

Καὶ θὰ καθιερώσῃ.

— Τὴν Συνεργασίαν τῆς Ἐπιστήμης τῆς Ἐργα-
σίας καὶ τοῦ Κεφαλαίου, ἐξ ὧν θὰ προκύψῃ ἡ μία καὶ
μόνη καὶ ἀδιαίρετος Κοινωνικὴ τάξις « τῶν εὐτυχῶν
καὶ μορφομένων Ἐργατῶν », τῶν ὁποίων Ἀνάκτορον
θὰ εἶναι ἡ ΕΡΓΑΣΙΑ, Νὰὸς ἡ ΑΓΑΠΗ καὶ Παρά-
δεισος ἡ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ.

Οὕτως θέλομεν τὴν ἘΠανάστασιν ὥστε.
— Ἀντὶ Βασιλέων μαλθακῶν καὶ ἀνοήτων νὰ ἔχω-
μεν Διοικητὰς μεγαλόνας καὶ δραστηρίους,

— Ἀντὶ Ἱερέων Λαιμάργων καὶ Προληπτικῶν νὰ
ἔχωμεν Διδασκάλους Πλουτίζοντας τὴν διάνοιαν καὶ
καλλιεργοῦντας τὸ αἴσθημα,

— Ἀντὶ Κυβερνητῶν καὶ Πλουσίων ἐκμεταλλευ-
τῶν, νὰ ἔχωμεν Ἐργάτας δίδοντας ζωὴν καὶ Παρά-
γοντας εὐτυχίαν

— Ἀντὶ Ἀνακτόρων καὶ Κυβερνητικῶν Μεγάρων
φιλοξενούντων τὴν πορνείαν, τὴν κλοπὴν καὶ τὸν φόνον,
νὰ ἔχωμε παμμέγιστα κοινὰ Ἐργοστάσια παράγοντα
δυνάμεις καὶ νεότητα,

— Ἀντὶ Ἀρχιεπισκοπῶν καὶ Ἐπισκοπῶν φιλοξε-
νούντων τὴν πολυτέλειαν καὶ τὸ σκότος, νὰ ἔχωμεν
Ἀπεράντους Στοῦς ἐν αἷς νὰ διδάσκηται καθαρὰ ἡ Ἀ-
λήθεια καὶ νὰ γίνηται πλήρης ἡ θυσία εἰς τὸν βωμὸν
τῆς Ἀδελφότητος !

Οὕτως ἐνοοῦμεν τὴν Πρόσδοον καὶ διὰ τῆς τοιαύτης
ἘΠαναστάσεως ἐλπίζομεν τὴν ἐπιτυχίαν τῆς, διὸ κη-
ρυσσόμεθα ἘΠαναστῆται καθ' ὅλοκλήρου τοῦ Σημερι-
νοῦ Καθεστώτος τῆς Ἀνθρωπότητος φθάνοντες ἔτι πε-
ραιτέρω, μέχρις Ἐπαναστάσεως κατὰ τοῦ Συμβολισμοῦ
τῆς Θεότητος ! Ἐπιζητοῦντες δηλ. τὴν ἀντικατάστασιν
τοῦ Θεοῦ ὃν κηρύσσουν οἱ Τύρανοι καὶ Δεσπῶται διὰ
τοῦ Ἀληθοῦς Θεοῦ ὃν ἐκήρυξεν ὁ Χριστὸς καὶ ὅστις
καλεῖται ΘΕΟΣ ΑΓΑΠΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ καὶ ΑΛ-
ΛΗΛΟΒΟΗΘΕΙΑΣ, καὶ ὄχι Θεὸς σκληρότητος, δα-
κρῶν, καὶ δουλείας.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ 55.Φ4.0014 Υ1.0024

ΛΑ·Ι·ΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ

Αύριον Κυριακὴν περὶ ὥραν 8 μ. μ. ἀκριβῶς θὰ ὁμιλήσῃ ὁ κ. Μ. Ἀντύπας περὶ τοῦ τρόπου τῆς κηρυχθείσης Λαϊκῆς Ἐπιτροπῆς καὶ Ἐπιτροπῆς Ἀρμολίων πρὸς ἐπίτευξιν ἔργων παρκατωγικῶν ἐν Ἀργολίᾳ διὰ τοῦ εἰσοδήματος τοῦ Βασιλιανείου Κληροδοτήματος, πρὸς δὲ θέλει ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἀνέγερσις καὶ συντήρησις τῶν τοιούτων Σωτηρίων ἔργων εἶνε καθ' ὅλα σύμφωνος πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Διαθέτου καὶ πρὸς τὸ γράμμα τῆς Διαθήκης, ἵνα δὲ μὴ μείνῃ οὐδεμίᾳ ἀμφιβολία θέλει ἀναγνώσῃ καὶ ἐξηγήσῃ τὴν Διαθήκην καὶ τὸ σχετικὸν μέρος ταύτης. Ἐπειδὴ ὡς ἐκ τοῦ λίαν ἐνδιαφέροντος τούτου θέματος παρακαλοῦνται αἱ Κυρίαὶ νὰ προσέλθωσιν ὀλίγον ἐνωρίτερον ἵνα δυνήθωσι νὰ καταλάβωσιν θέσεις, καὶ οὕτω μὴ στερηθῶσιν τῆς ἐνδιαφερούσης ταύτης ὁμιλίας ὡς συνέβη κατὰ τὴν διάλεξιν τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος.

Σημ. Διὰ τὰς Κυρίας κηρυχθίσθη ἰδιαίτερα αἴθουσα Ἀναγνώσεως καὶ ἀναπαύσεως.

ΑΙΩΝΙΟΣ ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ

ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΔΩΡΟΔΟΚΟΥΜΕΝΟΙ—ΕΡΓΟΛΑΒΟΙ ΤΡΑΜΠΟΥΚΟΔΟΤΑΙ—ΛΑΟΣ ΧΩΡΙΣ ΝΕΥΡΑ.

Μετ' ὀδύνης καὶ ἀγανακτήσεως ἀνέγνωμεν νέα ἄθλα τῶν ὑπαλλήλων τῆς Νομαρχίας Ἀργολοῦ, ἵνα δὲ μὴ νομίση τις ὅτι ἐξ ὑπερβολικῆς πρὸς τὰ κοινὰ ἀγάπης ὁρμώμενοι γράφομεν τὰ ἀνωτέρω, ἀναδημοσιεύομεν ὅσα ὁ «Χρόνος» ἔγραψε κατὰ τὴν 11ην ἰσαμένου, ἰδοὺ ταῦτα.

« Ἀνήκουστα καὶ εἰδεχθῆ πληροφοροῦμεθα ἐξ Ἀργολοῦ, ὅτι ἔλαβον χώραν κατὰ τὴν αὐτόθι γενομένην ἄρτι μειοδοτικὴν δημοπρασίαν διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ὁδῶν Ἀσπρογέρακος καὶ Σάμης—Ἐρίσου. Οὕτω οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν περιφρούρησιν τῶν συμφερόντων τοῦ Δημοσίου ἀρμόδιοι, ἤτοι ὁ νομαρχεὺν γραμματεὺς ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ ὁ πρωτοκολλητὴς, ἐβεβλίσαν ρητῶς τοὺς ἐρωτήσαντας αὐτοὺς ἐργολάβους Γ. Παπαδόχτον, Γερ. Βαγγελάχτον, Γ. Πικροδόχτον καὶ 10 ἄλλους, ὅτι ἡ δημοπρασία δὲν θὰ γείνη τὴν 3 καὶ 4 Σεπτεμβρίου ε. ε. ἐνῷ αὕτη ἐμελλε νὰ γείνη καὶ ἐγένετο κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ἀποκρύψαντες ἐν γνώσει τὴν ἀλήθειαν, ἵνα ἀπικερύνωσι τοὺς μειοδότας καὶ ἀποσβήσωσι τὸν συναγωνισμὸν. Οὕτω δὲ κηρυχθίσθη ἡ συντήρησις τῶν ὁδῶν εἰς τοὺς Π. Θεοκλὸν καὶ Πικύλον Λυκούδην μὲ 3 ο) ἐπὶ ἔλαττον τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἐνῷ οἱ μνηθέντες ἐργολάβοι προσέφερον 25 ο) ἐπὶ ἔλαττον. »

Αὐτὰ δημοσιεύει ἡ Συνάδελφος τὰ ὅποια ὁμολογοῦμεν ὅτι πολὺ ὀλίγον τιμῶσιν τοὺς ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ ἀναμνησθέντας δημοτίους ὑπαλλήλους, ὅταν δὲ μάλισσα ἀναμνησθῶμεν καὶ τὰ, ὁμοίας σχεδὸν φύσεως σκάνδαλα τοῦ «Θερινοῦ Θεάτρου» τότε δὴ τότε δυνάμεθα ἐν πλήρει δικαίᾳ εὐρισκόμενοι νὰ πετάξωμεν κατὰ μούτρα

τῶν ὑπαλλήλων τούτων τὰς λέξεις «αἵσχος καὶ κακοὴ θεια, εἴσθε κλέπται καὶ ἀπατεῶνες, καταδολιευόμενοι τὰ συμφέροντα τοῦ Δημοσίου καὶ ἐξαπατῶντες ἄλλων καὶ Λαόν, ἡ μόνη δὲ πρέπουσα ἀμοιβὴ διὰ σὰς εἶναι ἡ περιφρόνησις τῆς Κοινωνίας καὶ ὁ δρόμος ὁ ἄγων κατ' εὐθείαν εἰς τὴν χώραν τῆς Πανσανίας καὶ πείνας!» Εὐτυχῶς ὡς μὴ θάνατον ἐξ ἀτραυλεστάτης πηγῆς οἱ ἀρμόδιοι ἐνήργησαν ἤδη διὰ τὴν παῦσιν τῶν Λυγερῶν καὶ κομφῶν τούτων ὑπαλλήλων, ἥτις παῦσις εὐχόμεθα νὰ μὴ εἶνε ὁμοία τῶν πρὸ μηνὸς ἐνεργηθειῶν κομικῶν μεταθέσεων, διότι τότε θὰ ὁμολογήτωμεν ὅτι οἱ Βουλευταὶ Κραναιῶς εὐρίσκονται εἰς τελείαν ἀποκτήνωσιν, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἐναπομένει εἰς τὸν ἐκνευρισμένον Λαὸν τοῦ Ἀργολοῦ, νὰ διδάξῃ διὰ ζώτης φωνῆς καὶ ὀξῶδους ῥάβδου, καὶ βουλευτὰς, καὶ ὑπαλλήλους, καὶ ἐργολάβους καὶ ἀργολάβους, καὶ τοῦτο ἵνα μὴ ἀναγκάζεται ἡ « Ἀνάστασις » νὰ γράρῃ ἐπικεφαλίδα ὅτι «ὁ Λαὸς Ἀργολοῦ εἶναι χωρὶς νεῦρα!»

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.

Πρὸ δύο σχεδὸν μηνῶν ἐγράψαμεν ὅτι, οἱ διευθύνοντες τὰ Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα, δὲν καταβάλλωσι τὴν δέουσαν μέριμναν ὅπως ὑπάρχει ἐν τοῖς Καταστήμασιν τοῦτοις τάξις καὶ Δικαιοσύνη καὶ ἐν γένει ὑπηρεσία ἐργαζομένη ἀμερολήπτως καὶ φιλανθρωπῶς.

Δυστυχῶς ἡ φωνὴ μας ἔμεινε « φωνὴ βοῶντος εἰς ὄτα κακομαθημένα » ἰδοὺ δὲ σήμερον ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐντείνωμεν τὴν φωνὴν μας ἔστω καὶ εἰς κακομαθημένους καταγγέλλοντες τὰ ἐξῆς.

Ἐκ τῶν ἐξερχομένων ἢ μᾶλλον ἐκ τῶν ἐκδιωκόμενων ἐκ τοῦ Νοσοκομείου, προσηρχόμενοι εἰς τὸ γραφεῖον μας, παραπονοῦνται κατὰ τοῦ Ἀδελφάτου ὡς μηδεμίαν ἔχοντος ἐπιβλεψιν οὔτε ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν οὔτε ἐπὶ τῆς ὑπηρεσίας ὡς ἐκ τούτου δὲ συμβαίνει, πρὶν ἢ ἰαθῶσιν οἱ ἀσθενεῖς καὶ παρὰ τὴν θέλησιν τῶν ἰατρῶν, νὰ ἐκδιώκωνται ἐκ τοῦ Νοσοκομείου, πρὸς δὲ ὅτι ἡ διεύθυνσις «μεριμνᾷ καὶ τυρβάζει περὶ πολλὰ ἐν ᾧ ἐνός ἐστὶν χρεια, τοῦ καλήκοντος» οὕτω π. χ. ὅτι, ἀτρωλεῖται εἰς παρασκευὴν συνοικισίων μεταξὺ θαλαμηπόλων τοῦ Νοσοκομείου καὶ ἀσθενῶν, ἐν ἀναρρώσει, ἐννοεῖται. εὐρισκόμενων, καὶ ὅτι ἡ τροφὴ καὶ ἡ ὑπηρεσία εἰσὶν ἰσχνὰ καὶ ἀνεπαρκῆ, καὶ τέλος πολλὰ ἄλλα ἐπιλήψιμα ἅτινα ἡ ἐφημερίς μας ἀδυνατεῖ ὡς ἐκ τοῦ εἶδους τῆς νὰ τὰ δημοσιεύῃ.

Πρὶν λοιπὸν μᾶς ἐξαναγκάσῃ ἡ κατάστασις αὕτη νὰ λησάνωμεν τῶν ἰγνοῦσθετων καὶ ἐπιεικειᾶς, παρακλούμεν καὶ τὸ Ἀδελφάτον καὶ τὴν Διεύθυνσιν

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΑΪΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ ΠΑΤΡΙΚΟΝ Π. ΗΓΟΛΛΥΣ

νά μή νομίζωσιν ότι είναι ανεύθυνοι και ότι ίστανται τόσον ύψηλά ώστε νά μή τούς τραυματίζη ούτε ή άγανάκτησις του Λαού ούτε ό έλεγχος ανεξαρτήτου και άνδρικής δημοσιογραφίας, διότι εκ των ύστερων θέλει αποδειχθή ότι ούτε ό Λαός ποτέ άφηκε άτιμώρητον ούδένα παίζοντα και καταχρώμενον μαζί του, ούτε ή Δημοσιογραφία έσπειρε ποτέ σπόρους επί ματαιώφ.

Η ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΙΣΧΥΡΩΝ

‘Ο Δήμος Πρόνων — Οι Έξόριστοι της Βραζιλίας
— Η πενία των χωρικών — Τό γλέντι των
αριστοκρατών και πλούσιων —
‘Ο καιρός της εξέγερσεως.

‘Ο Δήμος Πρόνων ών εις των μεγαλειτέρων του Νομού Δήμος κατοικούμενος από άνδρας εργατικούς και έντιμους, παράγων δε άφθονον οίνον και έλαιον, σταφίδα, ύπόρχες και τόσα άλλα είδη χρήσιμα εις τον βίον, ήτο πεπρωμένον, ως φαίνεται, νά υποκύψη εις τον νόμον της πενίας και άπελπισίας, τον όποιον πρό 300 σχεδόν έτών ένομοθέτησαν οι Ίσχυροί και Άρχοντες του Δήμου τούτου διά της αδιαφορίας των και του εγωισμού των· διότι ουδέ κεραϊάν φεύγομεν της αληθείας ένν είπωμεν ότι είναι ό μάλλον παρηγορημένος και λησμονημένος των Δήμων όλοκλήρου του Νομού, και υπό έποψιν ιδίως συγκοινωνίας είναι εις τοιαύτην θέσιν ώστε πάντα τά προϊόντα του νά υποκύπτουν εις τον νόμον του έξευτελισμού· λιμήν δεν ύπάρχει, ή δε άπόστασις από της Πρωτεύουσας είναι τοσαύτη ώστε σχεδόν καθιστά αδύνατον την κατανάλωσιν των προϊόντων των δυστυχών τούτων έξοριστων του Νομού Κεφαλληνίας.

Ως εκ τούτου δε μολονότι ώς άνωτέρω λέγομεν και εύφορος είναι ό Δήμος, και εργατικοί και έντιμοί οι κάτοικοι, έν τούτοις ύφίστανται την πενίαν και μάλιστα εις τοιαύτον βαθμόν ώστε καθ' ομάδας νά εκπατρίζονται γινόμενοι έξόριστοι εις τά μiasματικά και έρημα εδάφη της Βραζιλίας, προτιμώντες τον εκπατρισμόν και την φυγήν εις τό άγνωστον, από τον μαύρον και δακρυσμένον άρτον της Άρχοντίας, και από την περιφρόνησιν και άκηδειάν των μεγάλων και Ίσχυρών ούτινες έν ήθελον πρό πολλού θά ήνοιγον συγκοινωνίαν ανάλογον και δυνατήν, προς δε μέ ένδιαφέρον και αγάπην φερόμενοι και μικράν καταβάλλοντες θυσίαν και μικρούς ανοίγοντες πόρους ζωής, θά ήδύναντο νά έμποδίσωσιν την δεινήν ταύτην πληγήν του εκπατριισμού ήτις μαστίζει όλην την Ελλάδα, και δη μεταξύ των πρώτων, την Νήσον μας.

‘Εως πότε λοιπόν ; Ω Άρχοντες και Πλούσιοι, θά άδικησώτε ; ‘Εως πότε τά αισθήματα της Φιλανθρωπίας και της αγάπης θά είνε κλεισμένα με διπλάς και τριδιπλάς κλειδαριές ;

‘Ω δυστυχισμένα παιδιά ! ‘Ω τίμιοι και ευγενείς χωρικοί ! Πόσον σκληρά πρέπει νά είνε ή ψυχή των Άρχόντων διά νά μή σας λυπείται ! Είδον είκοσάδε χωρικών από τους Πρόνους, εξηκοντάδε από τά άλλα μέσα της Κεφαλληνίας,

και εξ όλης της Ελλάδος έν ύλω υπερχιλίους, ούτινες ώχροί εκ της συγκινήσεως του χωρισμού, και τρέμοντες με τά δάκρυα εις τά μάτια, λυπόσαρκοι και ισχυνοί εκ της δυστυχίας, μάς έσφιγγον πρό μηνός τάς χείρας καθ' ήν στιγμήν έπεπιβάζοντο επί του δια Βραζιλίαν αναχωρούντος άτυμοπλοίου, και σας βεβαιώ ότι ή καρδιά μας έσχιζέτο και τά δάκρυα έρρεον και από τούς λίθους, έκλειον, δύναμαι νά είπω, και αυτοί οι όγκόλοιοι της προκουμαίας ! και μόνον μόνον ! οι πλούσιοι και ισχυροί νοχελώς εξηπλωμένοι επί της εξέδρας των Πατρών παρετήρουν την έξορίαν και την θλιψιν και τά δάκρυα των αποχωριζομένων φίλων και αδελφών, και αντί νά συγκινηθώσιν και νά κλαύτωσι ήρκοοντο ύπομειδιώντες και σκώπτοντες και γλεντούντες, ως πάντοτε, κχαλήγοντες εις τό συμπέρασμα « ότι ναι μέν ή φυγή των χωρικών και έργατών είναι ζημία διά τι δέν θά εύρίσκωσι γεωργούς και εργάτας διά την καλλιέργειαν των κτημάτων των, έν τούτοις όμως απαλλάσσονται από τά κακοποιά και επικίνδυνα και άμαθή αυτά σοιχεία ! »

‘Ακούτε Χωρικοί !

‘Ακούτε ‘Ω Εργάται !

Είσθε λέγον αμαθεύς, επικύνδυνοι, κακοποιοί.

Ποιοί ; Σεις ! Σεις ούτινες εργάζεσθε άφ' ής ήμέρας έγεννήθητε μέχρι της ήμέρας του θανάτου σας, άφ' ής στιγμής άνκατείλη ή σελήνη μέχρι βαθείας νυκτός, Σεις ούτινες θέτετε τά στήθη σας πρό των σφαιρών και των λογχών του έχθρου έν καιρώ πολέμου διά νά φυλάξητε τάς περιουσίας και την τιμήν και την έλευθερίαν των σκληρών τούτων ανθρώπων, Σεις ούτινες διδετε τό σώμα σας και την ζωήν σας έν καιρώ ειρήνης διά νά πικρασκευάσητε εις τούτους τον ώραϊον σίτον, και τον γλυκύποτον οίνον, και τό θρεπτικώτατον έλαιον, και την πλουτοφόρον σταφίδα, και τούς άρωματώδεις καρπούς και τόσα άλλα άνευ των ούσιων οι νοθροί και μαλθακοί και εγωιστάι ούτοι θά απέθνησκον, και ίσως τούτο θά ήτο ή σωτηρία του ανθρώπινου γένους !

Καιρός λοιπόν νά παύση ή κατάστασις αύτη, καιρός νά συννεωθήτε και νά είπητε εις τά καλομαθημένα αυτά άρχοντόπουλα ότι ό Θεός δέν έκχμεν ανθρώπους με Sanque Blù και Sanque rose δηλαδή με αίμα πράσινο και αίμα κόκκινο, άλλ' ότι πάντες οι άνθρωποι είναι ίσοι μεταξύ των, εκείνος δε είναι ό κκλίτερος όστις εργάζεται και ώφειλετ περισσότερον, ούτος δε, τις άλλος είναι παρά ό χωρικός και ό εργάτης ; διότι ό Άριστοκράτης και ό Κληφών έργον αποκλειστικόν έχουσι την συζήτησιν εις τά καφενεύτα, την πολυτέλειαν και σπατάλην, την πίεσιν και την διαφθοράν, έπομένως ούτοι είνε οι χειρίστοι των ανθρώπων. Καιρός έθεν είνε νά έννοήσητε όλα όσα άνωτέρω γράφω, και νά προσπαθήσητε νά διαχθήτε μεταξύ σας τά δικαιώματά σας και τά καθήκοντά σας, ούτως ώστε μετ' όλίγον έν αγάπη και συμπνοία νά έγερθήτε εις πρώτην ευκαιρίαν, ήτις δέν θά βραδύνη, νά πετάξητε επάνω από τον τράχηλόν σας τούς δειλητηριώδεις τούτους όφεις και τά μiasματικά αυτά έρπετά.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ**

Πραυλίου
Αρτ. 91

ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ.

(Συνέχει εκ του προηγούμενου).

Οι εργάται παραπονούνται εναντίον των γαιοκτημόνων, εναντίον της κυβερνήσεως, των εργοστασιαρχών, του στρατού και όμως οι γαιοκτήμονες δεν απολαμβάνουν εισοδήματα από τας γαίας των, ή κυβερνήσεις δεν εισπράττει φόρους, οι εργοστασιαρχαί δεν εκμεταλλεύονται τους εργάτας και ο στρατός δεν καταπνίγει τας απεργίας, εἰ μὴ διότι αὐτοὶ οἱ εργάται βοηθοῦσι τοὺς γαιοκτήμονας, τὴν κυβέρνησιν, τοὺς εργοστασιαρχὰς καὶ τὸν στρατὸν εἰς τοῦτο καὶ διαπραττοῦσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐκεῖνοι διὰ τὸ ὅποιον παραπονούνται. Ἐὰν ὁ γαιοκτήμων ἀπολαμβάνῃ τὸ εισόδημα μεγάλης ἐκτάσεως χωρὶς νὰ ἐργασθῇ αὐτός, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τοὺς εργάτας, οἱ ὅποιοι ἀντι ἀμοιβῆς ἐργάζονται εἰς αὐτὸν καὶ τοῦ χρησιμεύουσιν ὡς ἐπιστάται, ἀγροφύλακες, καὶ ὑπάλληλοι. Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν Κυβέρνησιν, ἢ ὅποιαν εἰσπράττει φόρους ἀπὸ τοὺς εργάτας, διότι οὗτοι σαγηνεύονται ὑπὸ τοῦ μισθοῦ, ὁ ὅποιος προσέρχεται ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους, εἰσέρχονται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς ὡς ἔφοροι, ταμίαι, εἰσπράκτορες, ἀστυνομικοὶ, τελωνειακοὶ ὑπάλληλοι, φύλακες τῶν συνόρων, διότι μὲ μίαν λέξιν βοηθοῦν τὴν κυβέρνησιν νὰ πράξῃ ἐκεῖνο διὰ τὸ ὅποιον παραπονούνται. Ἐπίσης οἱ εργάται παραπονούνται διότι οἱ εργοστασιαρχαὶ ἐκτρώουσι τὸ ἡμερομισθιον καὶ αὐξάνουσι τὸν ἀριθμὸν τῶν ὥρων τῆς ἐργασίας ἀλλὰ καὶ τοῦτο γίνεται διὰ τὸν μόνον λόγον ὅτι αὐτοὶ οἱ εργάται συναγωνίζονται μεταξύ των, προσφέροντες τὴν ἐργασίαν των οἱ μὲν ὀλιγότερον τῶν δέ, ἐκτὸς δὲ τούτου ἐνοικιάζονται εἰς τοὺς εργοστασιαρχὰς ὡς ἐπιστάται φύλακες, ἀρχιεργάται, ὑποδιευθύνται, καὶ ἐλέγχουσιν, ἐπιβάλλουσι πρόστιμα καὶ τυραννοῦσι παντοιοτρόπως τοὺς ἀδελφούς των εργάτας πρὸς ὕφελος τῶν κυρίων αὐτῶν.

Τέλος οἱ εργάται παραπονούνται ὅτι ἀποστῆλλουσιν ἐναντίον των στρατῶν, ἐὰν θελήσωσι νὰ λάβωσι κατοχὴν τῆς γῆς ἢ ὅποιαν νομίζουσιν ὅτι τοὺς ἀνήκει, ἐὰν δὲν δύνανται νὰ πληρώσωσι τοὺς φόρους, ἢ ἐὰν ἀπεργήσωσιν.

Ἄλλ' ὁ στρατός ἀποτελεῖται ἀπὸ στρατιώτας, στρατιωτῶν δὲ εἶναι αὐτοὶ οἱ εργάται, ἀπὸ τοὺς ὅποιους ἄλλοι μὲν διὰ τοὺς βαθμούς, ἄλλοι δὲ ἐνεκὸν φόβου εἰσέρχονται εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν καὶ δίδουσι τὴν ἐπίσημον ὑπόσχεσιν, ἢ ὅποιαν ἀντιβιβάνει πρὸς τὴν συνείδησίν των καὶ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, τὴν ὅποιαν ὅμως σέβονται, ὅτι δηλ. θὰ φανεύωσι ὅσοιδήποτε, ἀρκεῖ νὰ τοὺς διατάξωσιν οἱ ἀνώτεροί των.

Τοιοιούτρόπως ὅλα τὰ βασάνια τῶν εργάτων προσέρχονται ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς εργάτας.

Ἄλλ' ἀρκεῖ νὰ παύσωσι νὰ βοηθῶσι τοὺς πλουσίους καὶ τὴν κυβέρνησιν, διὰ νὰ ἐξαφηνισθοῦν ὅλα τους τὰ βασάνια μὲν των. Ἄλλὰ διατὶ ἐξυκολουθοῦσι νὰ πράττωσιν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τοὺς καταστρέφει ;

Γ'.

Πρὸ δύο χιλιάδων χρόνων ἀπεκαλύφθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὁ ἐξῆς νόμος. « Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμεῖς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως » ἢ ὅπως εἶπεν ὁ σοφὸς κινέζος Κομφουκιός, « Ὁ σὺ μισεῖς, ἐτέρω

μὴ ποιῆσης. » Ὁ νόμος οὗτος εἶναι ἀπλούς, εὐνόητος εἰς ὅλους καὶ φαίνεται καθαρὰ ὅτι δύναται νὰ δώσῃ τὸ μεγαλύτερον ἀγαθόν, τὸ ὅποιον μπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ ὁ ἄνθρωπος. Διὰ τοῦτο θὰ ἐδικαιοῦτο τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι εὐθύς ὡς οἱ ἄνθρωποι ἐλάμβανον γινῶσιν τοῦ νόμου τούτου θὰ ἐσπευδαν ἀμέσως νὰ τὸν ἐφαρμόσωσι κατ' ὅσον ἦτο δυνατόν εἰς αὐτοὺς καὶ νὰ καταβάλωσι ὅλας τὰς δυνάμεις των ὅπως τὸν διδάξωσι εἰς τὰς νέας γενεάς καὶ τὰς συνειθίσουν νὰ τὸν ἐφαρμόζωσι.

Καὶ τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἔχει γείνη πρὸ πολλοῦ, ἐὰν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ νόμος οὗτος ἐδόθη σχεδὸν τρυτοχρόνως ὑπὸ τοῦ Κομφουκιῦ τοῦ Βουδδά, ὑπὸ σοφοῦ τινος Ἰουδαίου καὶ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ.

Ἰδίως ἔπρεπε νὰ εἶχον ἐφαρμόσει τὸν νόμον τοῦτον οἱ χριστιανοί, οἱ ὅποιοι πιστεύουν ὅτι ἡ κυριώτερη θεία ἀποκάλυψις εἶνε τὸ εὐαγγέλιον καὶ γνωρίζουσιν ὅτι τοῦτο λέγει, ὅτι ἡ ἐντολὴ εἶνε ὁ νόμος καὶ οἱ προφήται, δηλαδή τὸ δόγμα τοῦ ὁποίου ἔχουσι περισσοτέραν ἀνάγκην οἱ ἄνθρωποι.

Καὶ ὅμως ἐπέρασεν δύο χιλιάδες χρόνια ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχουσι μόνον δὲν μπόρουν νὰ ἐφαρμόσωσι τὸν νόμον αὐτὸν καὶ νὰ τὸν μάθουν εἰς τὰ παιδιὰ των ἀλλὰ καὶ οἱ περισσώτεροι τούτων οὔτε τὸν γνωρίζουν καὶ, ἐὰν δὲ τὸν γνωρίζουν πιστεύουν ὅτι εἶνε ἀνεφάρμοστος. Τοῦτο εἰς τὴν ἀρχὴν φαίνεται παράδοξον ἀλλ' ὅταν σκεφθῇ τις πῶς οἱ ἄνθρωποι ἔζων πρὸ τῆς ἀποκλύψεως τοῦ νόμου τούτου καὶ πόσον χρόνον ἔζων τοιοιούτρόπως κατόπιν ἀκόμη δὲ ὅταν συλλογισθῇ ποία διαφωνία ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ νόμου αὐτοῦ καὶ τοῦ τρόπου κατ' ὃν ζοῦν οἱ ἄνθρωποι, ἀρχίζει νὰ ἐννοῇ, διατὶ τὰ πράγματα ἐμεινεν ἀμετάβλητα.

Συνέβη δὲ οὕτω τὸ πρᾶγμα, διότι πρὸ τοῦ μάθωσι οἱ ἄνθρωποι τὸν νόμον αὐτὸν : ὅτι διὰ νὰ εἶνε πάντες εὐτυχεῖς πρέπει ἕκαστος νὰ κάμῃ εἰς τοὺς ἄλλους ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ ἤθελε νὰ κάμωσι καὶ οἱ ἄλλοι πρὸς αὐτὸν, πρὸ τοῦ μάθωσι λέγω τὸν νόμον αὐτὸν, ἕκαστος ἐπροσπάθει πρὸς ὕφελος του ν' ἀποκτήσῃ περισσοτέραν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἄλλων. Ἐξασφαλίζων ὅμως μίαν οἰκονομικὴν ἐξουσίαν, ἔπρεπε, διὰ νὰ τὴν ἐκμεταλλευσθῇ χωρὶς ἐμπόδιον, νὰ ὑποταχθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τοὺς ἰσχυροτέρους του καὶ νὰ τοὺς δουλεύσῃ αὐτοὶ δὲ οἱ ἰσχυρότεροι ἔπρεπε καὶ αὐτοὶ διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τοὺς ἰσχυροτέρους των καὶ καὶ τοὺς ὑπερηστήσωσι.

Ἡ ζήνοια λοιπὸν τοῦ νόμου αὐτοῦ, « φέρου πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅπως θέλεις νὰ φέρονται καὶ οἱ ἄλλοι πρὸς σέ », ἦτο ἡ αἰτία ποῦ πάντοτε οἱ ὀλίγοι ἦσαν κύριοι τῶν πολλῶν.

Εἶνε λοιπὸν εὐκαλὸν νὰ κατανοήσῃ τις ὅτι, ἅμα ἀπεκαλύφθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁ νόμος οὗτος, οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἦσαν κύριοι τῶν ἄλλων, ἔχουσι μόνον δὲν ἠθέλησαν νὰ παραδεχθῶσι τὸν νόμον τοῦτον διὰ τὸν ἑαυτῶν τους, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησαν νὰ τὸν ἀνιγνωρίσωσι καὶ νὰ τὸν παραδεχθοῦν καὶ ἐκεῖνοι τῶν ἁπλοῶν αὐτοὶ ἦσαν κύριοι.

Διότι ὁ μικρὸς ἀριθμὸς τῶν κυρίων ἐγνωρίζε καὶ γνωρίζε πολὺ καλῶς, ὅτι ἡ δυνάμις του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν πάλεμον ὁ ὅποιος γίνεται μεταξύ τοῦ μικροῦ λαοῦ, ὅπως ὁ ἐνὸς ὑποτάξῃ εἰς τὸ ἑαυτὸν του τὸν ἄλλον. Διὰ τοῦτο οἱ μεγάλοι πάντοτε μετεγειροῦσθησαν καὶ μεταχειρίζονται ὅλα τὰ μέσα, ὅπως καὶ τὰς ἀπολαύσεις τῶν ἁπλοῶν καὶ τῶν μικρῶν (ἀκολουθεῖ).

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ